

Publicerad 2009-11-26 08:58 av Marcus van Eghen

Personliga grova påhopp blandas med nittiotalsminnen.

Rymdfrisyr - Arrogans är evig

Håkan satt i sin stol, fastspänd och redo att styra Betsie mot sin återfödelse från denna enorma, fallfärdiga padda till servicestation. Han såg lamporna för frigång tändas.

Allt blev mörkt utom skärmarna framför honom och hans reglage.

Tio.

Nio.

Sju. Bitles röst hördes i högtalarna. Vafan, åtta? Ja, eller? Nu är det sex iallafall.

Fem.

Ett sprakande hördes i högtalarna, lamporna tändes och ett dånande ljud hördes från slussen utanför dörren som skyddade Håkan från sin medpassagerare. Kquitkvinnans röst ekade

-Glömmer du mig?! Hennes röst höjdes ett tonsteg och fyrtio decibel.

-Nej för fan, ta med paddan hördes i högtalarna. Dörren öppnades och den enorma pjäsen till hona steg in i skeppet med en vild uppsyn. Hon var uppenbarligen irriterad. Våldigt irriterad. Det fann någonting i att bli lämnade på fallfärdiga rymdbaser som gjorde kvinnor väldigt upprörda. Någonting som Håkan snart skulle bli varse.

Håkan trodde han skulle börja gråta. Kquitkvinnan skrek så att glaset i hans hjälm hotade att spricka.

Håkan hade satt på lite lugnande delfinljud i sina hjälmhögtalare och försökte föreställa sig att hennes oformliga ansikte var en blåvit ocean med grova skäggstrån som stack upp ur den.

Delfiner simmade och lekte i hennes trippelhakor och hennes svarta små ögon förvandlades till paradisöar.

Paradisöar som just nu höll på att bli förgjorda av vulkaner.

Han bet ihop och smakade sin egen svett från överläppen tills hon äntligen var klar. Hon kippade efter andan och satte sig på slafen.

-Så. Hon hade bytt uppsyn och verkade på något sätt mycket vänligare än hon överhuvudtaget hade gjort under den relativa tid Håkan hade tvingats umgås med henne.

Bitle började sin nedräkning igen.

Sex.

Fem.

Fyra.

Tre.

Två.

Ett.

Vi dockar av.

Med ens upphörde dunkandet, fräsandet och det allehanda oljud som rymdstationer i färd med att skrota sig själva gärna för. När Håkans lastkryssare släpptes ut i universum blev allt tyst. Kquitkvinnans andedräkt var det enda som påminde Håkan om att det lugn han brukar finna under rymdresorna inte var helt ostört.

Håkan knäppte på autopiloten och framdrivningen. Med ett mjukt visslande följt av ett par knackningar och några modemljud signalerade Betsie att alla system fungerade som vanligt. Eller iallafall var allt som det brukar vara.

Håkan knäppte av sig hjälmen och andades ut.

Kquitianer är bättre rustade för rymdresor än jordlingar. De behöver inte rymddräkter eller hjälmar då de är uppvuxna under strängare atmosfäriska förhållanden. De kan utan vidare andas sin egen luft i flera timmar om det skulle behövas.

Kquitkvinnan hette Gudrun. Hon hade en gång varit i en romantisk relation med en jordling vid namn Ogathan som numera bodde på Belelele. Kanske i skräck för henne tänkte Håkan, men som vanligt sa han ingenting. Och det var nog det allra säkraste han kunde göra.

Hon hade för ett femtiotal år sedan fött ett barn med denna jordling. Jag vet att risken för att en utmjordling och en jordling skulle kunna få avkomma är mindre än att en pelargonia skulle lägga ägg efter en kärleksakt med en guldfisk, men så var det iallafall.

Håkan kände bara till ett sådant mirakel och han visste att detta mirakel skulle bli ytterst upprört om han visste att Håkan äventyrade sin last och sitt uppdrag genom att skjutsa hans mor runt i universum för att hon skulle kunna läsa lusen av hans far.

Eller, nej, Kreble skulle antagligen bara rycka på axlarna och se sådär uppgiven och ledsen ut, men det var ännu värre. Håkan skulle känna sig tvungen att lägga handen på han axel och ge honom en tröstande blick varpå en sådan där obehaglig homoerotisk situation skulle uppstå.

Nu var jag ju Håkan en ganska intelligent man. Han började fundera på lösningar på problemet. Han visste att han inte skulle bli av med kquitkvinnan Gudrun förens hon hade fått tag i sin man. Han visste också att uppdraget skulle förlängas ytterligare medatt han skulle bli tvungen att återföra dem båda eller iallafall Gudrun till Kreble nu när Håkan hade sett kopplingen.

Håkan kunde omöjligt åka ända till jorden igen och låta sitt eget uppdrag gå under.

Men.

Håkans barndomskamrat Bengt var en väldigt lång pojke som skulle komma att bli en väldigt lång man.

Hans största intresse var DNA-duplicering. Han läste allt på ämnet han kom över och det var bara en tidsfåga innan han satt klistrad framför sin dator med mänder av provrör, gaslågor och andra saker man kan tänkas behöva, pillandes med DNA från ekorrar och katter.

DNA-duplicering gick till, precis som namnet antyder, att man kopierar en liten mängd DNA upprepade gånger så att summan blir en större mängd DNA.

DNA från dina tånaglar innehåller tillexempel information om din ögonfärg eller storleken på din penis.

Detta innebär inte att din penisstorlek smittar, men nästan.

I tonåren hade Bengt börjat framställa kopior av sina klasskamrater och andra han lyckades finna intakt DNA från.

Mjölkbudet, silverfiskar och andra levande organismer som rörde sig i Bengts direkt närhet.

Sedan kom en lag om att DNA-duplicering på skojs skull och utan tillstånd var olagligt.

Inte för att någon ville förstöra det roliga, utan för att det blev jävligt jobbigt för alla.

Tänk er eran jobbigaste granne och att han blir fyra individer, lika jobbiga.

Sedan kom frågan om en klon, en kopia av en människa, eller människan själv hade rätten till sitt namn.

Ett förbud var det enda rätta.

Människorna var kända runt om i universum för att se oss som unika individer. Ingen delade våra funderingar, önskningar eller ambitioner enligt oss själva.

Vi var så speciella och ensamma om vi fick säga det själva. Enligt restrerande intelligent liv i universum gjorde just detta oss unika som grupp. Unikt enfaldiga.

Bengt fortsatte dock att framställa kloner av historiska individer för den svarta marknaden och för personligt bruk. Han hade en Adolf Hitler som betjänt hemma. Han såg ju så lustig ut, brukade Bengt säga när Adolf snubblade runt på sitt alkoholiserade sätt i lägenheten med nystruken tvätt på armarna.

Adolf Hitler gjorde fantastiska prinsesstårter som han brukade bjuda Bengts kamrater på när de kom på besök.

Med spetsförkläde och mjukbyxor såg Adolf riktigt trevlig ut. Hans pyssliga och moderliga sätt gjorde honom till en verkligt älskvärd individ.

Han brukade fluffa upp kuddarna i hemmet och damma Bengts porslinsfigurer med en blå dammvippa.

Bengt hade under en period gjort kloner av nittiotalsporrstjärnan Jenna Jameson som han sålde till ensamma män. Detta hade lett till myndigheternas misstänksamhet då dessa kloner låg nakna med skothål i nacken i varenda glänta. Ingen av de ensamma männen hade tyckt hon var speciellt rolig speciellt länge och hade helt enkelt bjudit ut sin klonade fästmö på en skogspromenad och skjutit henne i bakhuvudet.

Hon hade väl egentligen varit som de allra flesta flickvänner men utan en mamma att flytta hem till.

En annan gång hade han gjort ett beställningsjobb åt den sömniga fotbollsklubben Djurgårdens IF i gårdsgårdsdivisionerna av jordisk fotboll.

De hade efter en krogrunda beställt elva Marcus Birro.

De hade pratat om hurvida de skulle kunna slå elva Marcus Birro, Djurgården hade inte vunnit en match på fyrio år, och någon gång skulle det vara dags.

Sagt och gjort vände de ut och in på sin klubbkassa, sina personliga ekonomier och antagligen en hel del andras ekonomier och beställde klonerna från Bengt.

Tre veckor senare hade klonerna radats upp på Stockholms stadion och Djurgården hade börjat med bollen.

Två minuter in i första halvlek hade alla Marcus Birro börjat gråta över sina små snoppar, sina krossade hjärtan och att de inte alls kunde italienska.

Matchen var inte genomförbart och klonerna avlivades.

Hur synd det nu må ha varit om Marcus Birro så var det jag ville komma till att Bengts affärer inte gick särskilt bra.

Oetiskt måhända. Men det var kul så länge det varade.

Nu bodde Bengt på Belelele och klonade svarta människor som den sadistiska och grymma befolkningen lynchade, torterade eller bara jagade runt på.

Bengt mådde lite illa över sig själv. Han var en vetenskapsman, om han fick säga det själv, och hade högre syften.

Ett av dessa syften skulle snart visa sig för honom.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus van Eghen med Poeter.se id #31301 innehar upphovsrätten